Pregaria.cat

Entrada

Renovar la pròpia economia

Tornaves de les classes d'Econòmiques amb el cap com un timbal de xifres, estadístiques de tota mena. Havia estat un matí de pedra plom.

Abans d'entrar a l'estació és quan et va abordar aquell home baixet a qui faltava un braç i et va demanar una ajuda. Tenies pressa i vas moure el cap negativament. Però ja en el tren et va començar una mena de rum rum a la consciència. Allò va ser el pròleg del que després va anar esdevenint una qüestió seriosa: *tinc o no tinc diners per la gent que demana?*

Uns dies després ho vas comentar amb el grup, i es va suscitar un debat en el que van sortir moltes coses relacionades amb la política, la crisi financera, les màfies, els enganys, la bona gent, les ONGS i un llarg etc.

Aquella nit vas tenir la primera llum, que va desvetllar la teva consciència social. *D'una forma o altra he de fer participar no sols del temps propi sinó també dels diners a la gent que va malament.*

Concretar la manera de fer participar als que consideres necessitats es va anar retardant com a mínim dos o tres mesos. Sempre hi ha temes més interessants i urgents que passen davant dels plantejaments d'aquesta mena. Per dificultar-ho una mica més la teva economia personal no era gaire positiva, i en un cap de setmana havies buidat quasi del tot la butxaca. *Això no pot ser he de trobar una solució, ja.*

Et mancava l'empenta i et va arribar cap a l'equador de la Quaresma. La lectura d'aquella dissabte a l'Eucaristia era ben clara. Isaïes deia el que Déu volia. Ja n'estava fart d'ofrenes buides i sorolloses i el que esperava era compartir el pa amb el que passa gana. *És veritat, aquesta nit em plantejo la meva economia.*

Ni que fossis el conseller de finances, la teva taula estava plena de papers, la vella calculadora, obert l'ordinador... i tan sols et mancava la visera verda per a semblar un despatx en plena crisi. Per fi... una segona llum: *un % mensual serà la meva aportació pels altres. Si un mes en tic més aportaré més i si en tinc menys... doncs què hi farem!.*

Encara vas trigar uns dies a determinar el %, ni menys de 5 ni més de 12. Va ser aleshores quan va passar el desastre d'Haití , i d'una revolada vas buidar la caixa i vas fer un donatiu de tot el que tenies, era el 100%. És clar que l'endemà anaves a cobrar les suplències. Però aquest detall es va fer conscient l'endemà.

Des d'aquell dia has decidit el 12%, i cada tres mesos fas l'aportació corresponent. Quan ho vas comentar al grup aquella noia tan simpàtica de Les Canàries tot rient va dir: *Olé, això si que és caritat a la catalana.*

1.- Per què no renoves la teva economia amb un propi impost pels altres?

2.- Només ajudes quan el cor es commou? I si no es commou mai?

3.- Trobaràs infinites excuses per fer participar als altres que ho necessiten ... i només dos mots per fer-ho: justícia i estimació.